ПІД ПРОВОДОМ ПАРТІЇ ВПЕРЕД ПО КОМУНІЗМУ

ХАЙ ЖИВЕ КПУ!

ХАЙ ЖИВЕ КПРС!

ПАРТІЯ ВЕДЕ

ПАРТІЇ ВЕДЕ

Мал. К. ЗАРУБИ

ПЕРЕЦЬ

№ 13 РІК ВИДАННЯ XVIII ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1958

perec-ua.
perec-ua.

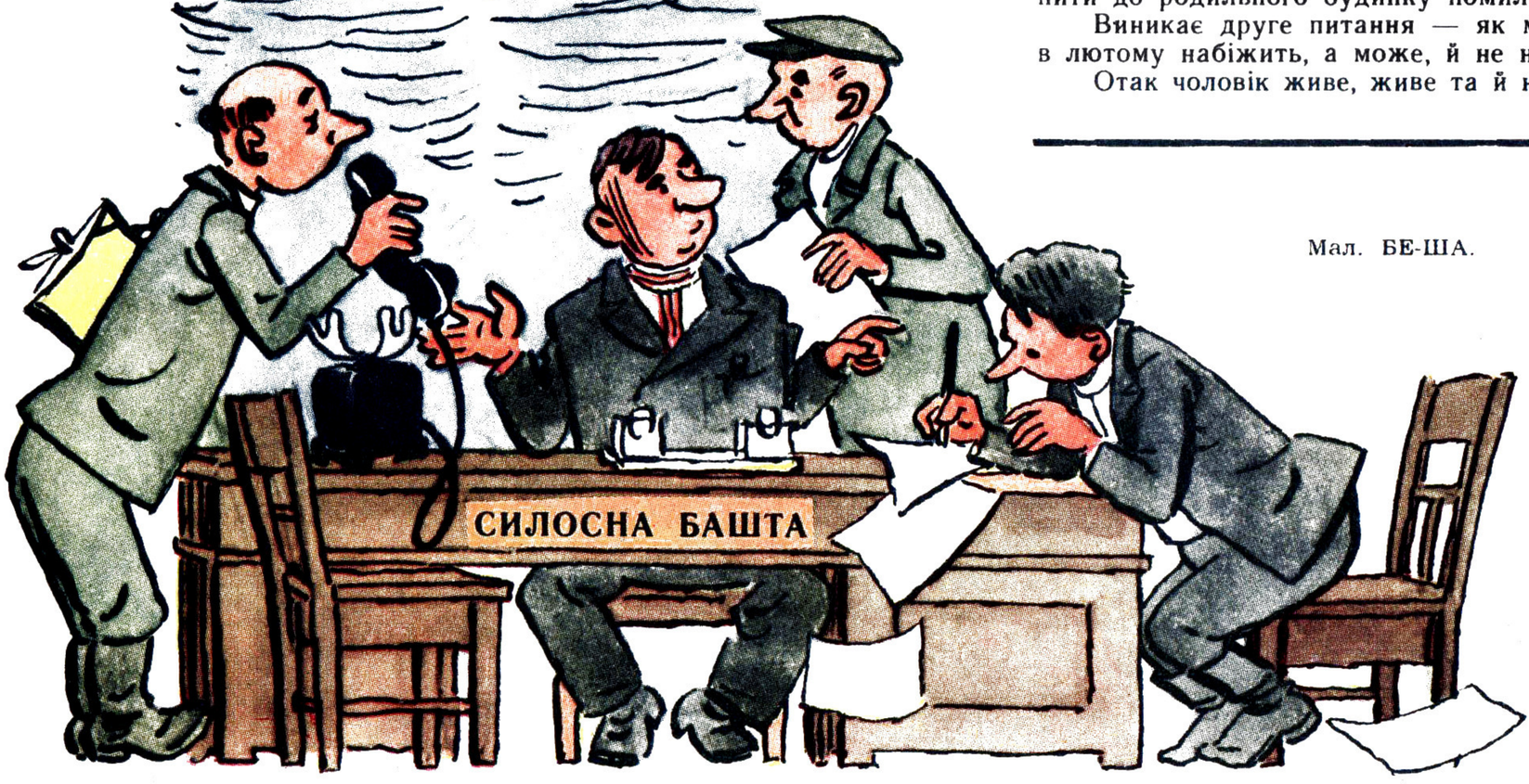

Мал. БЕ-ША.

Чудне та смішне...

У Балаклійському районі, Харківської області, та забули, що є на світі Шебелинський газопромисел.

І що на тому промислі та працюють і живуть радянські люди.

І хто ж ви, думаєте, забув? Начальник Балаклійського райвідділу зв'язку т. Коробка забув. Бо й досі на промислі немає поштової філії.

Газету одержати, чи журнала, чи пенсію — та й телі-пайся у негоду сім кілометрів.

А воно ж на промислі живуть пенсіонери, яким уже стукнуло по сімдесят. Важкувато їм ходити, важкувато ноги носити.

Тов. Коробка давненько обіцяє: «Я вам... Я для вас... Я й торохтю... Я й свистю...» Та щось він не по тих бубнах торохтить і не в ту сопілку свистить...

* * *

Буває ж отаке: капусту садили в Полтаві, а поливати катайте в Одесу.

Отаке чудненьке стругонув начальник фінансового відділу Донецької залізниці (підпис, єй-єй, і в лупу не розбереш).

Воно-то й проста штука, а закрутили смішне і чудне...

З т. Кравченка М. Д. з міста Жданова за перевозку вантажу перебрали. Перебрали небагато — 27 карбованців. Та не в цьому діло. А діло в тому, що начальник фінансового відділу Донецької залізниці папірцем № 37 пише т. Кравченкові:

— Ми з вас перебрали, а одержувати гроші їдьте до фінвідділу Сталінської залізниці!

Мудренько черконули...

* * *

Люди добрі! Чи ви бачили отаке диво — воротар спортивний костюм з лопухів собі пошив?

Воно, звісно, легко, прекрасно, але не надійно...

Не краще й футболісти вдягнені. Замість футбольних бутсів на ногах різнокаліберне взуття: на лівій — черевик, на правій — чобіт...

Гупнеш по м'ячу, м'яч у сітку летить і чобіт слідом за ним женеться... Не знає воротар, що спочатку хватати: м'яча чи оте з халявами взуття.

Ви запитаєте — де отакі спортивні фокуси викидають?

Викидають їх у районному центрі Яблунові на Станіславщині. І викидає їх голова райспоживспілки т. Тимощук.

У Яблунів частенько занаряджають спортивний одяг, а Тимощук аж сопе та його не бере. Ні спортивного інвентаря, ні одягу, ні взуття в крамницях немає. Улітку торгують кожухами.

Хоч би хто порадив т. Тимощуку персонально одягти кожуха, гасонути на футбольне поле та й спробувати самому валянком забити гол. Як би воно тоді було? Чи з'явилися б у магазині бутси, майки і труси?

* * *

У Єлисаветградківській районній газеті «Зоря» (Кіровоградської області) завідуючого раймагом Боївця Петра Матвійовича частенько на сторінках шанобливо згадують... Згадують за фізкультурно-комерційні діла. То в груди покупця штурхоне, то щось свіженьке з-під прилавка хапоне, то власне пальтичко за кооперативне по добрій ціні пропхне.

Долинула слава про Боївця і до столиці. За довгі руки потрапив він і на мої сторінки. У березні місяці в № 5 ми з ним познайомилися.

А оце знову нам про нього пишуть. Недавно Боївець своє поношене пальто працівникові зв'язку т. Лисиці продав. Продав по державному прейскуранту і не посміхнувся.

Ми своїх знайомих не повинні забувати. Повинні ще раз згадати.

— Хапайте, хапайте, Петре Матвійовичу! Та маємо надію, що й вас хапоне. Не та рука, що вас підтримує. А та, яка б'є хапунців по руках.

* * *

Хто розгадає таку писульку? «Справка. Дана Дуб Василю Григ. в тім, що він дійсно хворий і звільняється від навчання з 2. II—58 р. по 4.II— 58 р.»

Видала таку довідку і підписала акушерка родильного будинку колгоспу ім. 1 Травня, Підбузького району, Дрогобицької області, Плоскодняк Ірина Іванівна.

Ми приглянулися до оцієї довідочки і бачимо: дата видачі — 1 січня 1958 р.

Ну, те, що Дуб Василь Григорович по своїй «мужеській» конструкції міг потрапити до родильного будинку помилково, то це ясно.

Виникає друге питання — як можна видати довідку в січні за ту хворобу, яка в лютому набіжить, а може, й не набіжить?

Отак чоловік живе, живе та й не знає — яка його бешиха на «бомазі» жде!

ЧОВНЯР

(БАЙКА)

Човняр натискував щосили на весло.
Хоч проти течії гребти було не мед,
Та човен швидко рухався вперед
І незабаром показалося село.
— Тепер, здається, недалеко й до мети, —
Сказав Човняр і перестав гребти.
Простягся і захріп в човні,
А течія назад його несла...
Прокинувсь, неборака, аж на мілині —
Далеко від села.

Отак завжди бува
З тим, хто на лаврах спочива.

Антоніна ТОРЛЮН.

с. Нові Санджари,
Полтавської області.

Відрядження

Коли ви прийшли з роботи додому, смачно повечеряли, зручно вмостилися на дивані з журнальчиком в руках і цієї хвилини задзвонив телефон, — нічого доброго від дзвінка не ждіть. Але Прокіп Миколайович Денейко, ревізор-бухгалтер однієї солідної установи (майже міністерства), був настільки впевнений, що ніякі неприємності не торкнуться його високого чола, що взяв трубку спокійно, і недбало.

У трубці зарокотав бас керуючого. Телефонна розмова почалась і точилася далі, як і належить кожній телефонній розмові, діалогом.

— Добривечір, Прокопе Миколайовичу!

— Добривечір, Денисе Васильовичу!

— Відпочиваємо?

— Відпочиваю. Тут, знаєте, кросворда взявся розв'язувати.

— А-а, це добре.

Поки язик Денейка автоматично вимовляв готові стереотипні фрази, під лисиною шалено запрацювала думка: «В чім річ? Чого він хоче? Куди він гне? Адже він, звичайно, подзвонив зовсім не для того, щоб пересвідчитись, чи успішно я виконую план розв'язання кросворда. Тут щось є!»

— Прокопе Миколайовичу!

— Я вас слухаю, Денисе Васильовичу!

— А почуваєте себе як?

— Чудесно!

— Це добре. Дуже добре! Настрій як?

— Бадьорий! Просто, як у юного піонерчика!

— А-а-а! Ха-ха-ха! Прекрасно! І ревматизм не турбує?

— Та боже ж ти мій! Ні, звичайно!

— Дуже, дуже добре! Я радий за вас! Радий, що здоров'я ваше хороше!

Пауза. Потім на другому кінці проводу починають дякувати.

— Та що ви, Прокопе Миколайовичу! Це мій обов'язок бути у курсі здоров'я всіх наших працівників. Тут ось яке діло...

Пауза. «Ну, от починається! Почав би з цього, а то — настрій, здоров'я і такі інші дурниці...»

— Я вас слухаю, Денисе Васильовичу!

— Тут ось яка справа... Відрядження на вас чекає. Так, тижнів на три. Крім вас і послати нікого. Ви ж у нас найдосвідченіший працівник. Ну, про деталі ми завтра домовимось в установі. По телефону, знаєте, незручно. Вітайте дружину. Надобраніч!

Прокіп Миколайович дивився на трубку і така ненависть, змішана з скорботою, світилася в його погляді, що зайвим буде розповідати про те, як він страшенно не любив їздити у відрядження. Проклинаючи власного язика, що так необачно розтеревенився в розмові з начальством, Прокіп Миколайович почав обмірковувати й оцінювати своє становище. На цьому його вечірній відпочинок скінчився. «Та-ак, — думав потерпілий, — які ж я йому висуну аргументи? Дружина терміново захворіла? Не підходить! У тещі намічається інфаркт? Якось несолідно. Так, так... Сімейні ускладнення? Все це не те. Ні, таки, певно, самому, власною персоною захворіти доведеться. Довідки, довідки потрібні. Солідні довідки, скріплені печатками. Так треба і зробити!»

І Прокіп Миколайович заснув, правда, не дуже спокійно, але з надією на краще.

Другого дня він розвинув шалену діяльність. Були підняті на ноги старі, давно забуті радикуліти, тогорічні катари і бронхіти. Лікар у поліклініці відчув легке запаморочення, вислухавши таку силу-силенну скарг від однієї людини. А Прокіп Миколайович, не зупиняючись на півдорозі, відшукував все нові і нові болячки і скаржився, скаржився без кінця. На допомогу були запрошені консультанти, впряглися в роботу окулісти (з другої половини дня виявилось, що Прокіп Миколайович недобачає), невропатологи (у Прокопа Миколайовича оскаженіли всі рефлекси і почала сіпатися щока), отоларингологи (Прокіп Миколайович остаточно оглух на ліве вухо). Старичок терапевт тільки руками розводив і говорив:

— Вам би, любчику, до моря, до кипарисів. Все це у вас, любчику, на нервовому грунті, відпочити треба. У Криму або на березі Кавказу відпочити. Перевтомилися, любчику.

— Ох, — кректав Прокіп Миколайович, — мовчіть ви мені про відпочинок, мене, нещасного, у відрядження посилають!

Зібравши добрячу в'язку папірців з круглими, трикутними печатками і десятками карлючкуватих підписів, обдумавши відповідну преамбулу, створивши переконливу заяву, Прокіп Миколайович зважився, нарешті, переступити поріг кабінету Дениса Васильовича.

Денис Васильович вислухав його уважно, співчутливо ковзнув одним оком по довідках і, встаючи, знизав плечима:

— Ну, що ж, коли така справа, доведеться Булавченка відрядити. Скажіть йому, будь ласка, щоб зайшов зараз до мене.

Прокіп Миколайович, не перестаючи дякувати, позадкував до дверей. Хвороби одна за одною почали покидати його організм, звільняючи місце для хорошого настрою.

— Булавченко, до керуючого! — залунав дзвінкий голос Денейка.

У голосі відчувалися нотки зловтішності і задоволення. Не можна сказати, щоб Булавченко коли-небудь насолив Денейці, але така вже вдача була у Прокопа Миколайовича. Булавченко, підсмикуючи галстука і обсмикуючи піджака, пішов до керуючого. Прокіп Миколайович повагом сів до свого столу і полегшено зітхнув. «Цікаво, — думав він,— цікаво, відкараскається Булавченко від відрядження чи не зуміє? І які дурниці плете він зараз Денисові Васильовичу, які аргументи виставляє? Навряд чи зуміє відкараскатись. Булавченко не може похвалитись гнучкістю розуму, і далі хворої тещі фантазія його не сягне. А що таке хвора теща на даному етапі? Теща — тещою, а відрядження — відрядженням. Поїде, голубчик, поїде, як шовковий».

На щастя, власник не дуже гнучкого розуму і хворої тещі довго у начальника не затримався, і це звільнило Прокопа Миколайовича від дальших припущень. Булавченко розпустив занадто тугий вузол галстука і задоволено потер руки. Все це було так несподівано і не природно, що Прокіп Миколайович протер очі. Можна було подумати, що Булавченко виграв «Волгу» на погашений трамвайний квиток або став дійсним членом всіх академій зразу. Він зовсім був не схожий на людину, яку чекає трьтижневе службове відрядження.

— Ну? — нічого не розуміючи, запитав Прокіп Миколайович.

— Їду! Їду!— захлинаючись від захоплення, видихнув Булавченко.

— Я розумію, що їдете, — саркастично скривив губи Денейко, — але я не бачу підстав для радості. З вашого тону можна подумати, що ви на курорт їдете!

— Ви вгадали, але ви вгадали не до кінця. Алушта, Ялта, Алупка, Євпаторія — ось місця, де мають шльопнути печатки на моєму посвідченні! Їду ревізувати курортних постачальників!

Далі Булавченко плів щось невиразне про синє море, і синє небо, і сині гори, але Прокіп Миколайович вже його не чув, бо в Прокопа Миколайовича попливли перед очима сині кола, і він кволим голосом попросив води. Сяк-так повернувши колезі свідомість, Булавченко з жорстокістю щасливої людини почав допитуватись у нього, якого кольору плавки, на його думку, елегантніші: блакитного чи рожевого? Сині кола в очах Прокопа Миколайовича перетворилися на блакитні і рожеві, і він почав зосереджено шматувати довідки з круглими та трикутними печатками.

Микола БІЛКУН.

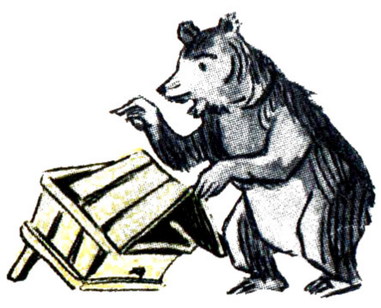

ВЕДМІДЬ І ТРУТНЯ

Розбивши вулик на обід,
Ведмідь в нім Трутня враз помітив
Та й заходився його ганьбити:
«Ах, ти ж розбійник-дармоїд...»

М. ІВАНЧЕНКО.

Черкаська область,
Звенигородський район,
Вільховецький цукрозавод.

ЛОЖКА ДЬОГТЮ

— Так добре йшли збори — і на тобі, виступив з критикою.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ПЕРЦЯ

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Який ти запропонуєш вихід з становища, коли закрито вхід? Відкрити його? Але навіть натяк на це вивело з рівноваги начальника житлово-комунального відділу Дніпроенерго В. Роя. На подібні пропозиції він відповідає так, що ти не тільки входу чи виходу, а й білого світу не побачиш.

Працівники їдальні № 7, яка міститься по проспекту Сталіна у м. Запоріжжі, змушені щодня носити за сто метрів продукти і тару, бо під'їзд, який веде до кладової їдальні, з розпорядження Роя два роки тому закрили. Куди вже не писали працівники їдальні, кого вже в Запоріжжі не просили вплинути на Роя, щоб не прорешті, відкрив під'їзд до їдальні, — не допомагає. Начальник ЖКВ невблаганний.

Як бачиш, Перче, про В. Роя не скажеш, що він людина легковажна, не дає ходу людям. Навпаки, він всіляко заохочує щоденні прогулянки... з солідним вантажем.

Працівники їдальні № 7 в м. Запоріжжі: ОХРІМЕНКО, РУДЕНКО, РОМАНКО, СУДАКОВА, ВОЛКОВ та ін.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Допоможи нам розв'язати транспортно-математичну задачу. Як по-твоєму, скільки кілометрів на годину повинен робити звичайний автобус, щоб подолати відстань в 160 кілометрів за три роки? Три роки тому Станіславський облвиконком обіцяв виділити нам одного автобуса, щоб налагодити зв'язок між райцентром і віддаленими селами. Ми певні, що в облвиконкомі сидять люди серйозні і на вітер своїх слів не кидають. Отже, нен автобус. Дуже повільно просувається він від Станіслава.

Визначивши його швидкість, чи не міг би ти, Перче, і збільшити її?

ЖАБ'ЇВЧАНИ.

Жаб'є,
Станіславської області

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Якщо хочеш познайомитися з Михайлом Андрійовичем Шараповим, приїзди на Сумщину, на станцію Хутір Михайлівський.

Коли зійдеш з поїзда, поведи носом і прямуй туди, де більше смороду. Дійдеш отак до рівчака, одягни протигаз і йди берегом проти води. Якщо підеш за водою, то доберешся до річки Івотки, де риба догори животом плавав, — то це буде не туди. Іди через колгоспні пасовища, де худоба реве та од води одвертається, повз будинки, і дійдеш до цукрово-рафінадного заводу. Прочини двері, де напинено «директор», увійди і побачиш самого Михайла Андрійовича Шарапова, який спускає отруйні відходи заводу в отой рівчак, що впадає в річку Івотку й отруює всім життя: і рибі, і худобі, і людям.

Побесідуй з ним, Перче, по-перчанськи і обов'язково допитайся, чи довго ще отаке паскудство триватиме?

житель села Журавка. Ф. ЛУКИЧ,

Р. С. А як він тобі, Перче, почне говорити, що зараз будує відстійник, не ймими йому віри. Шарапов так уже п'ять років говорить.

Кролі-Волики

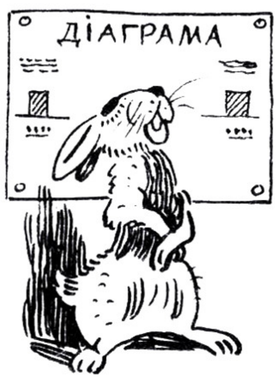

У місті Черкасах відбулася всесоюзна нарада-семінар по кролівництву.

— А чому це саме до Черкас їхали представники з усього Радянського Союзу? — запитає читач.

Тому, що орденоносна Черкащина посіла в Союзі перше місце по розвитку кролівництва.

Був на тій нараді і я, Перець, бо ж печеня з кролятини без перцю смак втрачає. Пишу про все, що там чув та бачив.

ЯК КРОЛІ ВОЛІВ УРЯТУВАЛИ

Жваві комсомольці на Черкащині. Вони так дружно взялися за розвиток кролівництва, що вивели цю занедбану галузь тваринництва на широкий шлях. Судіть самі. Торік колгоспи і кролеводи-любителі Черкащини здали державі 24,4 тисячі центнерів поживної кролятини. Їжте, люди добрі, сили набирайтеся!

— А до чого ж тут воли?

А до того, що їх кролі заступили. Якби не вони, то довелося б здавати близько 8 тисяч волів або 24400 голів свиней.

Здано також 820 тисяч кролячих шкірок, з яких можна пошити багато тисяч жіночих пальт.

А гроші? Кролеводи області одержали за зданих кролів 9 мільйонів карбованців

Ось що таке кріль у руках добрих господарів!

ЯКБИ Ж ТО...

А от на Ровенщині, Чернігівщині, Закарпатті та й в інших областях ще й досі по-справжньому не знають, що таке кролі, бо при згадці про них зневажливо руками махають.

А дарма.

Торік на Україні було заготовлено 30 тисяч тонн кролячого м'яса та 21 мільйон шкірок. Неначе не мало. А можна було мати набагато більше.

Якби хоч половина колгоспів Радянського Союзу мала кролеферми на 200 кролих кожна (на Черкащині багато колгоспів тримають по 300—500 кролих), то держава мала б щорічно 3,3 мільйона тонн кролячого м'яса і 2,2 мільярда шкірок! А з тих шкірок вийшло б 40 мільйонів пальт!

Якби ж то...

А поки що на тій же Ровенщині, Чернігівщині, на Закарпатті і в Запорізькій області торік здали державі від кожної кролеферми лише по 20—25 кілограмів м'яса. Рекорд побила Київська область: тут здали... аж по 8 кілограмів кролячого м'яса з кожної кролеферми.

Не до лиця такий показник столичній області!

Далеко відстали ті області від Черкащини.

Нехай тепер доганяють.

ДІД КОРОЛЬ І КРОЛІ

Був на Всесоюзній нараді і семидесятирічний Степан Родіонович Король. Пішла тепер слава про нього і в Грузії, і в Білорусії, в Прибалтиці і в Підмосков'ї.

Учасники наради побували у Звенигородському районі, подивилися там на кролеферму колгоспу «Україна», де господарює Степан Родіонович, і завидки їх узяли.

Ще б пак! Колгосп «Україна» йде до того, щоб уже через два роки мати на кожні 100 гектарів угідь по 25 центнерів кролятини!

Возив дід Король своїх кролів у Черкаси на виставку. Повернувся він додому, а колгоспники й питають:

— Де це ви, Родіоновичу, стільки кролів взяли? На виставку два десятки везли, а додому привезли більше сотні. Прикупили там, чи що?

Дідусь хитро посміхнувся:

— Кролі не з лінивого племені... Вони й на виставці добре плодяться.

ОЦЕ ТАК ПРИГОДА

Поблизу Шрамківки (там же таки на Черкащині) трапилось дивнеє диво. Придбало правління колгоспу 16 кролів, кинуло їх у яму і швиденько телеграму у район відбило: «Завдання виконано, кролеферму створено».

А відбивши телеграму, члени правління забули про яму з кролями. Згадали правлінці про неї десь аж через півроку. Заглянули вони до ями і руками розвели...

Якраз на ці оглядини натрапив знаючий чоловік. Голова колгоспу до нього:

— Скажіть, дядечку, що воно у нас з кролями?

Поліз той чоловік у яму, а потім виліз звідти і так на всіх подивився, що їм аж страшно стало. Потім похитав головою і важко зітхнув.

— Люди добрі, — сказав він,— а де ви таке видали, щоб самці приплід давали?

ЧОМУ РЕГОТАЛИ КРОЛІ?

Правління колгоспу «Ленінські лани» (село Лихоліти, Іркліївського району) вирішило здивувати світ. З цією метою керівники колгоспу подалися на обласну виставку кролівництва.

А на тій виставці та поставили клітку з кролями, а біля неї стенд з цифрами. Дивилися люди на цифри і очі в них широко розкривалися. Посудіть самі.

Якщо взяти кількість кролячого поголів'я, яке було в колгоспі в 1954 році, за сто процентів, то тепер воно (поголів'я) зросло до 830 проц. Це вам не жарт такий ривок взяти!

— Он як люди уміють! — вигукнув Дмитро Косенко, школяр з міста Умані.

Ви про нього не чули? Це той, що виростив торік 745 кролів і одержав за них 13.500 крб.

І скажіть же ви, що то за вредний хлопець. Закортіло йому розкрити секрет успіхів іркліївців. І почав він копатися. І таки викопав! Вияснив, що то за проценти. Виявилось, що спершу колгосп мав 5 кроленят, а за чотири роки довів їхнє поголів'я до ... 49! От вам і діаграма!

Сміялися не тільки люди. Кролі на виставці такий регіт зняли, що його аж у Іркліеві почули.

СКРИНЯ-РАДІОЛА

— Премії передовикам! Кролевод колгоспу «Дружба», Чигиринського району, преміюється...

Вийшла на сцену секретар Чигиринського райкому комсомолу Галина Хатян, щоб одержати премії комсомольцям-кролеводам. А два дужих комсомольці внесли з-за куліс велику скриню-радіолу.

— Що ж я з нею робитиму? — сплеснула руками дівчина. — Взялися, хлопці, так несіть аж до нашого району!

А в цей час до Черкаського обкому комсомолу підкотив легковий автомобіль. Премія за розвиток кролівництва. А до Катеринопільського райкому комсомолу під'їхав мотоцикл з коляскою. Теж премія за кролів.

А скільки медалей Всесоюзної сільськогосподарської виставки принесли кролі комсомольцям, скільки почесних грамот!

ДОПОМОГЛИ

На всесоюзній нараді добре перепало і журналістам, і тим, хто книжки видає, і тим, хто по радіо говорить.

— Де ж пропаганда кролівництва? Де статті і книги про передовий досвід? Чому мовчить радіо? — запитували учасники наради.

Розказав я про все це для однієї мети: може, хто прочитає та про кролів згадає. І почне їх розводити так, як на Черкащині.

Записки Перця опублікував
Ів. РЯБОШТАН.

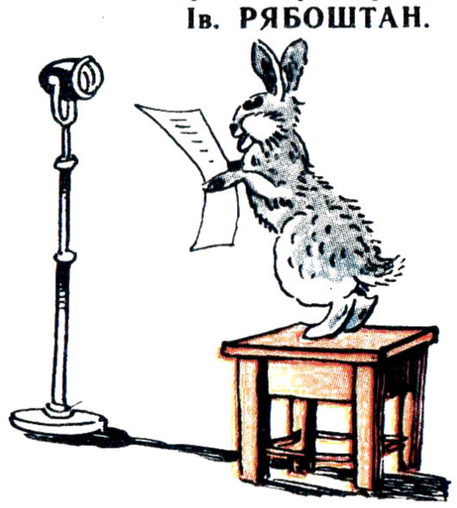

Новий врожай несе великі ноші—машини подавайте лиш хороші!

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Друзі, без мене не починайте. Я зараз провалюся на екзаменах і прийду!

ЗАПОЛЮВАЛИ...

Розповімо мисливську історійку. І без жодних перебільшень.

У 1947 році Бабанська райспоживспілка (Черкаська область) завезла чотири мисливські рушниці вартістю по 1800 крб. і по 1200 крб.

Як бачимо, дорогенькі рушниці, тому-то й залягли вони у крамниці.

Через кілька років зброю переоцінили, зняли половину вартості, а цього року ще одну знижку зробили. Встановилася остаточна ціна на рушниці: по 610 і 520 крб. за штуку.

Отут і почалося полювання. Мисливці побігли купувати рушниці, але впіймали куцого за хвіст...

Чому? Бо одна рушниця опинилася в руках голови правління райспоживспілки т. Березка. Друга потрапила до рук заступника голови т. Яремчука. Хто «стрельнув» дві останні рушниці — невідомо. Відомо лише, що справжні мисливці їх не побачили.

Недарма кажуть: на ловця і звір біжить. Хороші ловці сидять у райспоживспілці!

БЛАГОДАРЕНИКИ ЗА ВАРЕНИКИ

У Старокостянтинові (Хмельницької області) є сирзавод. У Кульчинах, Красилівського району, той завод має зливний молокопункт. А на пункті є сепаратор, якого доглядає Василь Янчук. Доглядає — очей не спускає, а рукою торкнутися боїться, бо це дуже стара і примхлива машина. Колись, у молодості, у неї діла йшли як по маслу, а тепер вона більше простоює, ніж працює.

Вона простоює, а в черзі до неї стоять машини з молоком від колгоспів «Прогрес», ім. Чкалова та інших. Цілий день стоять і повертаються назад, але вже не з свіжим молоком, а з кисляком.

Директорові Старокостянтинівського сирзаводу т. Кітченкові байдуже, що простої його сепаратора завдають колгоспам великих збитків. Коли ж якось колгоспникам пощастило додзвонитися до директора і сказати йому про це, вони почули від нього:

— Ну, то що, що молоко кисне?.. З кислого молока можна робити сир, а з сиру — вареники! Чудесні вареники!

Що то значить мудрий чоловік. Миттю розібрався у справі, виручив людей із біди.

Благодареники йому за вареники!

А СТАТТЯ ЗНАЙДЕТЬСЯ

Ще в 1956 році поблизу села Теклі, Заболотівського району, Волинської області, було заготовлено 500 кубометрів ділової деревини — вільхи.

Добре тоді потрудилися люди. Важко рубати дерева і витягати їх, коли навкруги вода і болота. Та як там не було, а роботу виконали, хоч і чимало грошей витратили.

Зраділи керівники навколишніх колгоспів.

— Тепер будівництво тваринницьких ферм краще піде, матеріал поблизу, — сказали вони.

Наївні люди! Близько лікоть, та не вкусиш... Заготовлений лісоматеріал і досі лежить на місці.

Чому? А тому, що його не змогли вивезти після рубання, бо під'їзд був поганий.

Тепер колгоспи самі беруться вивозити будівельний матеріал, якщо частину його одержать для своїх потреб. Але директор Заболотівського ліспромгоспу Фуксман і слухати про це не хоче. Він, бачте, висуває поважну причину: «Нема в бухгалтерії статті, щоб оформити таку операцію».

А ділова деревина тимчасом гниє, бо потрапила під опіку неділових людей.

Можна запевнити Фуксмана і тих, що стоять вище його: коли дерево пропаде, стаття відповідна знайдеться.

У Дніпропетровську не бережуть пам'ятників архітектури.

(З листа до редакції).

Мал. Л. БОЙКА

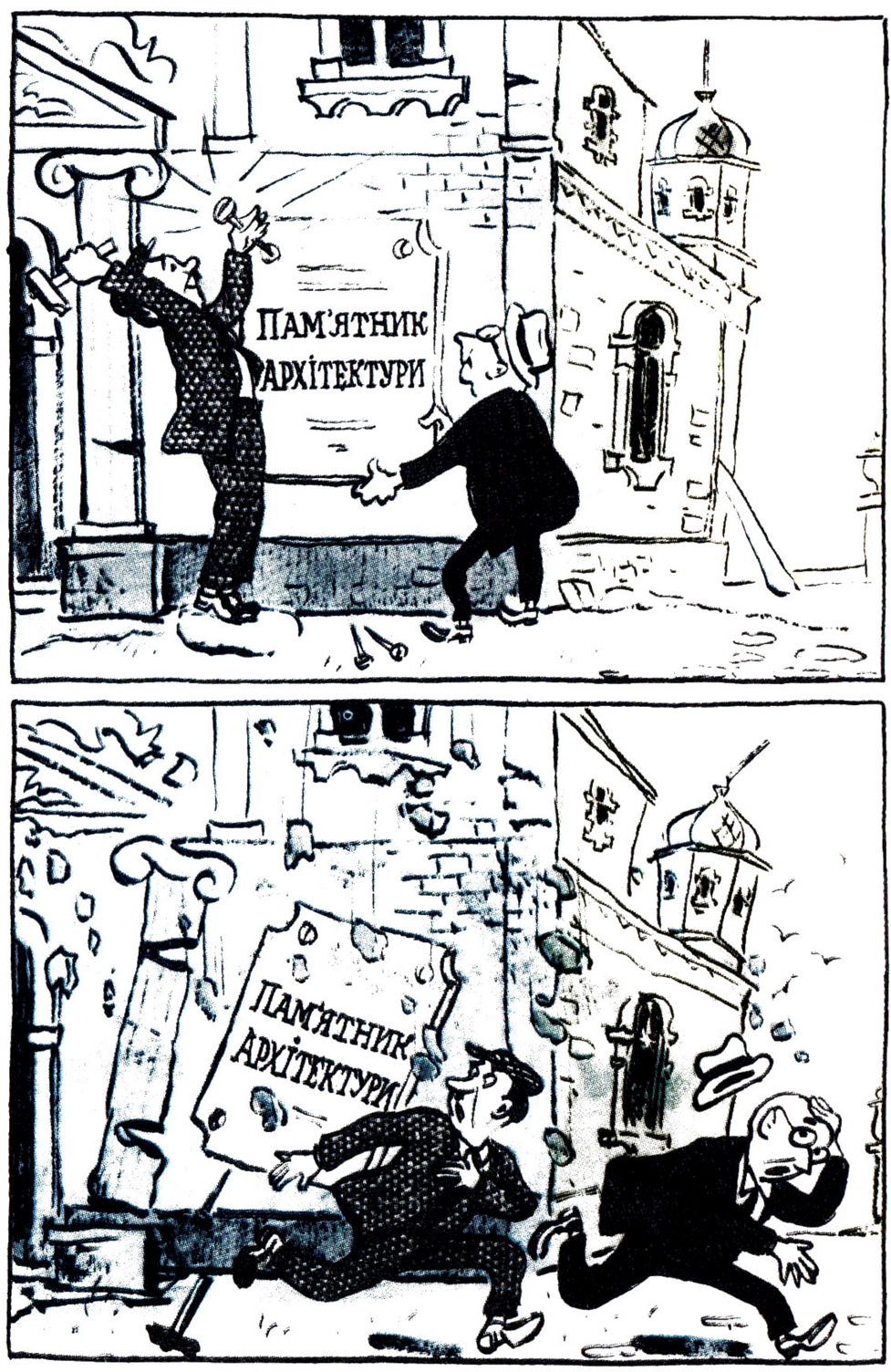

Без слів.

Жнивне

В комбайнера Федора
Завжди щось із хедером.
Через того хедера
Дражнять Федьку ледарем.

М. ШКУРАТ.

м. Володимир-Волинський
Волинської області.

* * *

У жнива в гарячий час
Любить затишок Панас.
Коли ж ділять трудодні,
Галасує: — А мені?!

Спала Устя у капусті,
А прокинулася — пусто.
Поки солодко хропіла,
Всю капусту коза з'їла.

А. МАНДРІВСЬКИЙ.

м. Костянтинівка,
Сталінської області.

Десь в обід Онисько встав,
Зліз помалу з печі.
Гирю взяв і розім'яв
Свої дужі плечі.
Кинув погляд з краю в край,
Вийшовши із двору...
Тихо. Люди за врожай
Борються в цю пору.
— М-да! Жнива не можуть
ждать! —

Так Онисько дума.
Та й пішов... у дурня грать
Через шлях до кума.

І. ТАРАНЕНКО.

с. Таранівка,
Межівського району,
Дніпропетровської області.

Хочеш бути з молоком — силосуй не язиком!

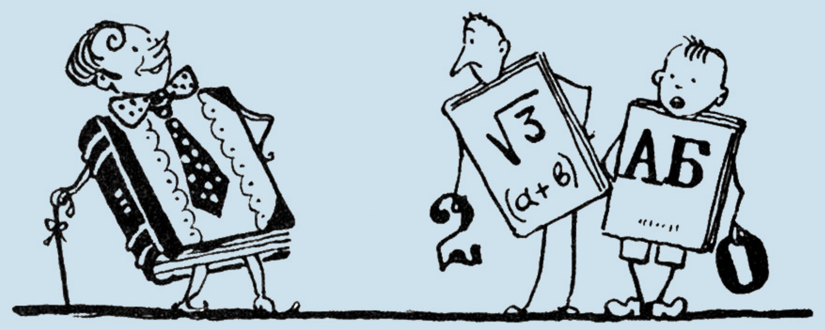

РОЗКІШНА ОПРАВА

(БАЙКА)

Це трапилось в книжковім магазині
Давненько вже — не пригадать коли:
Буквар і Алгебра стояли на вітрині
Й розмову між собою завели.
— Ось я, сусідко, —
Подарунок діткам,
Адже і вчений, і пілот хоробрий,
Що свій літак спрямовував за обрій,
Учитель і моряк, що всі проплив моря,
В свій час не обійшлись без Букваря.
— Я теж освіті вік увесь служу:
Я, математика, — для техніки основа.
Своїм призначенням я дуже дорожу! —
Сказала Алгебра Андрія Кисельова.
Аж раптом третя книга голос підійма:
— Сусідки, не базікайте дарма!
Обидві ви не розумієтесь у справі:
Важливіша за всіх тут я одна!
— А в чому ж цінність ваша?
— Цінність вся — в оправі:
Розкішністю приваблює вона!

З тих пір пролинув довгий час,
Як ця розмова відбулась;
Не раз, не два міняли книги в магазині,
Та лиш одна без руху на вітрині —
Її ще й досі так і не купили,
Оправа ж, глянь, покрита шаром пилу...

———

У чому ж, друзі, справа?
А в тім, що не врятовує оправа,
Хай найрозкішніша, ба навіть золота,
Коли та книга сіра і пуста.

Євген ГАЛАГАН.

Переклав з російської Валентин ЛАГОДА.

м. Дніпропетровськ.

„ЛІСОВА ПІСНЯ"

СЦЕНАРІЙ КІНОТРАГЕДІЇ

perec-ua.
perec-ua.

Дійові особи:

Директор Добрянського лісгоспу Сербинов.
Підлеглий т. Сербинова — Тетеринов.
Лісничий Мельниченко.
Розкрадачі лісу, охоронники.

Дія відбувається в наші дні.

КАДР І

На весь екран — мальовничий краєвид Добрянського лісгоспу, Чернігівської області.

Раптом на перший план виїжджає машина, з якої вискакують численні розкрадачі лісу з пилками і сокирами. Починають з ходу рубати, пиляти і трощити державний ліс. Останній «в темпі», тане. Скрізь повалені дерева!

З лісу вискакують на конях охоронники на чолі з лісничим Мельниченком і працівником лісгоспу Тетериновим. Вони наїжджають на об'єктив кіноапарата і кадр затемнюється...

КАДР ІІ

Та ж галявина, але вже значно розширена сокирами і пилками розкрадачів лісу. Крупним планом сидять у мирному колі — охорона й крадії. У колі, серед численних пляшок з горілкою і пивом, співають і танцюють — Мельниченко і Тетеринов...

Цокаються і жлуктять пиво й горілку. Вигуки — «ура!»... Літр горілки, що його тримає в руці Мельниченко, поступово насувається на апарат, і крізь горілку починає вимальовуватись наступний кадр...

КАДР ІІІ

Затишний кабінет директора Добрянського лісгоспу т. Сербинова. Він уважно розглядає акти про незаконні порубки лісу. Крупним планом на екрані акти без прізвищ і адрес порубників. Сербинов ліниво потягується.

КАДР IV

Бігають працівники міліції з анонімними актами, даремно і марно розшукуючи невідомих порубників. На другому плані (напливом) — обличчя т. Сербинова, що іронічно посміхається...

КАДР V

На місцевості, що нагадує територію колишнього Добрянського лісгоспу, — суцільна пустеля... Ні травинки! На тлі цього «краєвиду» усміхнені обличчя охоронників та порубників...

. . . .

Наступні кадри будуть дописані з допомогою Міністерства сільського господарства та інших зацікавлений у цій кінотрагедії організацій.

Олекса ОЧЕРЕТ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Знову обід свиням виливаємо?
— Нічого не вдієш! У нас же зоотехнік куховарить.

ВИПАДОК З ЧЕМПІОНОМ

У крамницях немає лаврового листу.
(З листів до редакції).

Мал. К. АГНІТА

— Громадянине! Де дають лавровий лист?

Сусіда

Крізь невеличку щілину в дверях мене пильно оглядають з голови до ніг насторожені в жирових мішечках очиці.

— До кого? — не зовсім люб'язно питають за дверима.

Відповідаю.

— Звідки?

Пояснюю і це.

Моє волосся, обличчя, костюм і черевики він вивчає не більше двох хвилин. Брязнувши ланцюжком, просить заходити.

— А громадянина Петренка дома немає. На жаль, немає. Та ви заходьте, заходьте! Він скоро буде. Прошу до кімнати. Прошу до кімнати. Прошу. З газети, значить? Пишете? Так, так. І добре пишете? Хе-хе, знаю, знаю... Скромність, звичайно, скромність... А чого саме до Петренка? Ні, ні. Він — чудова людина. Про нього навіть подумати щось погане — гріх. Дуже хороша людина. Така, знаєте, привітна, така спокійна, така ввічлива. А ви, значить, з редакції. Дуже приємно. Преса, знаєте... Да. Дуже хороше діло. А це — моя дружина. Да. А це товариш з газети. До Петренка. Да. А я, знаєте, особисто не взявся б писати про Петренка... Ні, ні. Боронь боже. Золото не людина. Така, знаєте, чемна, шаноблива. Да. Але, знаєте, по-дружньому, — я б не взявся. Я особисто — ні. Чому, питаєте? Бачите, Петренко людина в цілому дуже хороша, така, знаєте, прекрасна людина. Чемна, привітна, але деякі деталі є. Є, знаєте, таке щось. Дрібничка, правда, але є. Таке, знаєте,— житейське. Сусідські такі спостереження. Квартирні аналізи, знаєте. Да. Душ він приймає. Гігієна, санітарія — дуже корисна штука. Лікарі навіть, знаєте, рекомендують. Да. А він співає. Стоїть у ванні таким, знаєте, Козловським і співає. Правда, далеко не чути. А коли біля дверей послухати, — чути. Ви знаєте, чути. Навіть слова розібрати можна. Да. Ну, що ви, що ви! Цілком пристойні пісні співає. Я одного разу навіть постояв, послухав. Але для чого це? А може сусідові не до пісень. Квартира, знаєте, спільна. Дрібничка, знаєте, але...

Ви з газети, ви знаєте, що і дрібнички вагу мають. А так—людина хороша, знаєте, привітна така, спокійна.

А то ще, знаєте, дружина моя. Да. Заглянула так, знаєте, ненароком до однієї-другої їхньої каструльки. Як буває у сусідів. Да. Так він, знаєте, дозволив собі з іронією сказати «А ви б на обід до нас завітали! До смаку покуштуєте!» Навіщо, знаєте, так шуткувати. Да. Моя дружина, знаєте, людина культурна, освічена. Да. Чемна така, Да. Я й у вічі їй не соромлюсь це говорити. Дрібниця, знаєте, але...

А то раз проходжу повз їхні двері. Да. Саме їхня онучечка іменинницею була —їй рік минув. Да. Таке, знаєте, хороше дитя. Біленька така, голубенькими оченятами. Дуже втішна дівчинка. І разом з тим зла, знаєте, гіпертонічно. Да. І не вихована. Хоч і не бешкетує, але... Да. Проходжу і бачу таку картину. Петренків син грає собі на роялі, знаєте, а Петренко з дружиною полечку танцюють. Да. Діти вже дорослі, онуки є, а вони полечку, знаєте. А навіщо це? Які можуть бути, пробачте, при онуках танці? А на столі, знаєте, поблискує й пляшечка. Да. Пляшечка така собі блищить і не одна. Випивка, значить. Да. День народження онуки. Да. Але, знаєте, пити?! Пиятцтво, потім некоректні, знаєте, вчинки. Да. А знаєте, чим це може закінчитись? П'ятнадцять діб, ганьба. Хоч п'яним я його й не бачив ніколи... Да. Ховається, мабуть, знаєте. А пляшечка блищала і не одна. Так, блищала...

А то щосуботи їздять човном, знаєте, по рибу. Да. А звідки човен? Не вірю я, знаєте, в те, що він сам його зробив. Так, не вірю. Щоб там не казали, — не вірю. От шафу він сам робив. Так. Це я сам бачив. Хороша, знаєте, шафа. Навіть у магазині, знаєте, рідко таку зустрінеш. Да. Але човен? Щось він там, правда, стругав у дворі. Але сказати, що це човен... не можу, знаєте, не можу і квит. Совість, знаєте, не дозволяє. Не силуйте. Може бути, що тихесенько з заводу вивіз. Знаєте, так, уночі. Всяко буває...

Пенсію йому приносять, тисячу двісті карбованців. Я, знаєте, на законах знаюся. І те, що він тридцять років працював на одному заводі, теж знаю. І що персональний пенсіонер. Да. І ордени, знаєте, є. Але, як бачите, є плюси, а є й мінуси. Це мої сусідські спостереження. Квартирні аналізи. Да. А так хороша людина, чемна, привітна, ввічлива.

Уже йдете? Жаль. А ви заходьте ще колись. Не про одного Петренка можна писати. Да. І інші, знаєте, є. А то б посиділи трохи. У мене, знаєте, спостережливість є. Да. Поговорили б, знаєте, про се, про те. Да.

Обережненько — тут ящик стоїть Я, знаєте ніколи світла в коридорі не свічу. У мене свій квартирний вимикач. Да. Чого там, шість-сім кроків, знаєте. А там від дверей світло буде. Да. Заходьте. Заскакуйте на вогник...

...Я йшов і думав, як краще розповісти в нарисі ще про одну рису товариша Петренка — витримку.

Б. ЛІВШИН.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

СИЛА ПАПІРЦЯ
(Малюнок-байка)

Хто на збиральній береже хвилини, той не загубить жодної зернини.

СТРАЙКУЮЧІ ПРОФЕСОРИ

Невистачає у італійського уряду грошей для шкіл та університетів. Озброєння величезні мільйони з'їдає та й у НАТО без грошей тримати не будуть. Отож доводиться на освіту відпускати, що крізь пальці проскочить.

У старовинному італійському університеті в місті Болоньї до того дохазяювалися, що не мають за що звичайну колбу для лабораторії придбати. Щиро уряд бюджет обрізав!

Терпіли студенти, терпіли, аж поки терпець урвався, та й почали страйкувати. Стоять біля університетської брами, а на лекції не йдуть. Стоять і вимагають збільшення асигнувань на освіту. Не встиг закінчитися студентський страйк, як застрайкували... університетські професори.

Хто тільки не страйкує в Італії! Страйкують робітники, страйкують службовці, навіть поліцаї страйкують! Застрайкували й мужі науки.

Тільки уряд боїться дядькові Самові страйк оголосити.

ДЕРЖІТЬ ЗЛОДІЯ!

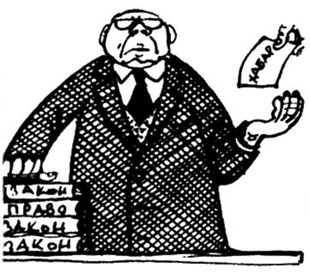

Юридичний радник одного з комітетів Конгресу Сполучених Штатів Америки Бернард Шварц вважався неабияким знавцем права. Поважний радник особливо відзначився на ниві боротьби з корупцією.

Як він викривав хабарників, як він їх виводив на чисту воду!

І певне всіх повиводив би, бо вже взявся за чиновників з самого Білого дому, але раптом його діяльність увірвалася. Радника звільнили з посади за... хабарництво.

Чи дійсно він добре знався на праві — невідомо, але той факт, що Бернард Шварц завчив злодійське правило кричати у відповідній ситуації «Держіть злодія», ні в кого сумніву не викликає.

Мал. БЕ-ША

ПОРТРЕТ ДАЛЛЕСА

ПОДАРУНОК ДЯДЬКА САМА

Про те, як дядько Сам любить допомагати слаборозвиненим країнам, знають усі.

Але не всі ту допомогу вміють оцінити.

Якось до столиці Іорданії — Аммана прибули новесенькі, високоякісні, зручні американські наручники. Але мешканці Аммана чомусь не зраділи, одержавши такі обнови, і влаштували демонстрацію протесту проти кайданів з штампом «Зроблено у США».

Мало того, навіть газети здоровенними літерами надрукували: «Нам не потрібні американські наручники!»

Біда дядькові Саму з тими слаборозвиненими країнами. Ніяк вони не можуть второпати, з чого американська свобода починається.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

МОРЯК І ЛЕДІ

У одного моряка, що врятувався після корабельної катастрофи, цікава леді наполегливо допитувалась, як він почував себе, коли через нього перекочувалися хвилі.

— Я почував себе мокрим, мадам, — відповів моряк. — Дуже мокрим...

ЯК ВІДРІЗНИТИ?

— Тепер так багато жінок ходять у штанях, що дуже важко відрізнити чоловіка від жінки, коли вони йдуть поряд.

— Дурниці, дуже легко! Чоловік той, що йде і слухає!

ТОНИЧ

Весела пригода

До одного з класів гімназії зайшов інспектор. Був саме урок математики.

— Прошу вас, викличте трьох найкращих учнів! — звернувся він до вчителя. — Хочу перевірити їхні знання.

До дошки підійшов гімназист. Він швиденько розв'язав задачу і сів на місце. Вийшов другий. Він також виконав завдання і сів за парту. До дошки вийшов третій. Коли він взяв крейду і почав розв'язувати задачу, інспектор побачив, що це зовсім не третій учень, а той, що вже виходив до дошки першим.

— Чому ви вийшли вдруге? — закричав на нього інспектор. — Хочете мене обдурити? Ви ж уже раз розв'язували задачу!

Учень винувато посміхнувся і сказав:

— Пробачте, товаришу інспекторе, але цього разу я вийшов замість іншого учня...

— Замість іншого?! Це неподобство!

Учень похнюпив голову.

Весь клас затих, відчуваючи, що зараз станеться щось неприємне.

— Замість кого ви вийшли? — знову запитав розгніваний інспектор.

— Замість свого кращого приятеля, який пішов на футбол...

Тоді інспектор підвівся з стільця і спитав учителя:

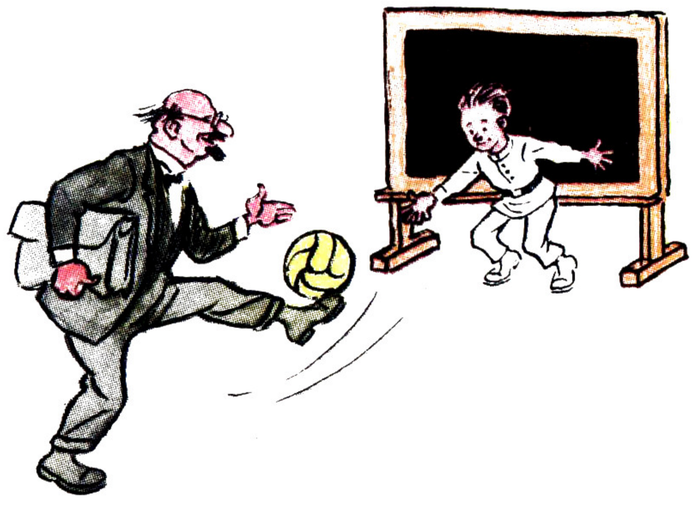

— А як ви, товаришу вчитель, допускаєте таке? Ви знаєте, що цей учень уже раз виходив до дошки?.. А ви байдуже спостерігаєте, як він мене дурить!

Учитель почервонів і почав виправдуватися:

— Пробачте, товаришу інспекторе, але я не знаю учнів...

У інспектора з несподіванки аж очі полізли на лоба.

— Як так? — вигукнув він. — Учитель не знає своїх учнів?!

— Я не викладаю в цьому класі.

— А що ж ви тут робите?

— Я заступаю їхнього вчителя, який пішов на футбол...

На інспекторовому обличчі промайнула ледь помітна посмішка. Він похитав головою, помовчав і махнув рукою.

— Ваше щастя, що я заступаю інспектора Дранкова, який теж пішов на футбол... Бо тоді б — ви знаєте, який він суворий? — це вам так легко не минулося б...

Переклад з болгарської.

Мал. С. САМУМА

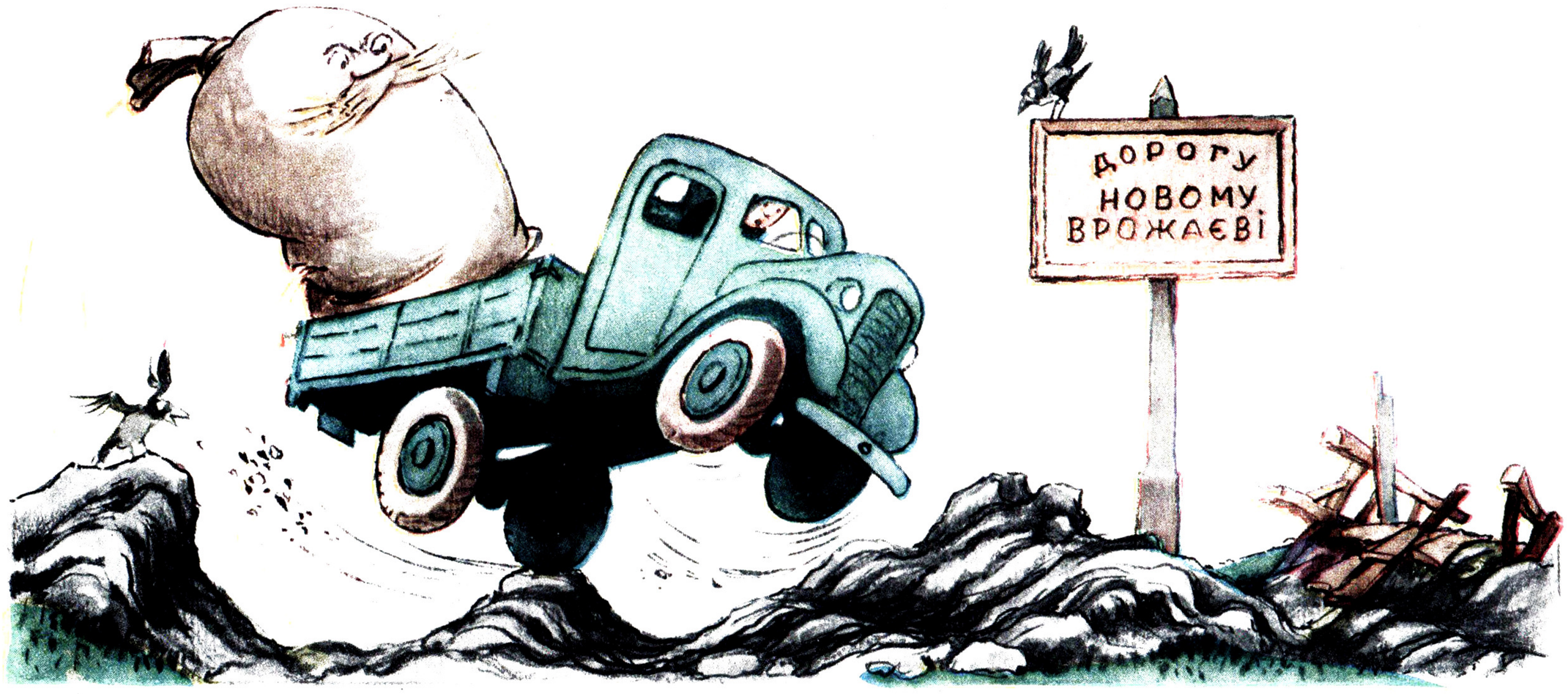

Дали дорогу...

НЕ ПРОБУВАЛИ...

Спитали якось одного дядька:

— Ти писати-читати умієш?

А він відповідає:

— Не знаю, — каже, — може й умію, але я ніколи не пробував.

І хоч давно це було, та виявляється, що той дядько й досі живий і здоровий. Працює він на Дніпропетровщині, в так званому рибнагляді, що рибу від знищення охороняє. Під цим наглядом місцеві браконьєри почувають себе, як у бога за пазухою. Вони по-хижацькому знищують рибу: на Дніпрі «павуками» і острогами орудують, а річку Самару сітками перетнули.

Питають люди у старшого рибінспектора т. Легуші:

— Невже ви нічого з тими браконьєрами вдіяти не можете?

— Мабуть, можемо, — відповідає, — але ще ніколи не пробували.

ЧИЙ ЖЕ ВІН ЗАСТУПНИК?

Останнім часом мешканці м. Бібрки, Львівської області, ніяк не можуть визначити, яку посаду обіймає М. К. Юречко. Сидить він у кабінеті заступника голови райвиконкому. Під офіціальними документами підписується «заступник». І зарплату одержує як заступник. А от...

— Чий же він заступник? — здивовано питають люди.

Коли Наталку Німу за різні зловживання звільнили з посади буфетниці чайної, вона прибігла до т. Юречка, і він негайно ж розпорядився:

— Поновити на роботі!

Стала до буфета Наталка Німа, та не довго стояла. Попалася на гарячому під час раптової ревізії з облспоживспілки.

У тій чайній, де подвизалася Німа, є ще одна знаменитість — Юлія Михайлівна Тибінка. Чого тільки вона не примудрялася робити, як офіціантка чайної: і недоливала, і недодавала, і з кількох чарок недопитки зливала і знов продавала, і м'ясо з гуляшу крала — у борщ клала.

Прогнали Тибінку з чайної. Та її чоловік — шофер райвиконкому — пішов до т. Юречка, і той наказав:

— Скасувати наказ, повернути назад офіціантку.

І повернули. Дали можливість ще більше махлювати, зливати, недоливати і людей оббирати: призначили офіціанткою буфету чайної.

Так чий же все-таки заступник т. Юречко? Голови райвиконкому чи заступник за шахраїв і розтратників?

Народні усмішки

ТІЛЬКИ ВУХА ДОВШІ

Приїхав якийсь пан до свого села; він десь в іншому місці жив довго, так що мужики не знали, що там за пан у них. От приїхав, виліз із карети і пішов до горниці, а його довговухий собака зостався в кареті. От їдна жінка й каже своєму чоловікові:

— Чоловіче! Піду лишень я побачу, що там за пан такий!

— Іди, — каже чоловік.

Ото й пішла баба на панський двір.

Бачить стоїть карета. Вона до неї дивиться, подивилася й пішла собі додому. А чоловік її й питає:

— А що, жінко, бачила пана?

— Аякже!

— А який же він?

— Та який! Зовсім як наш барбос, тільки вуха довші!

ПОХОРОН

У пана здохла любима собака. Отож і пішов він до попа, щоб поховати її. Прийшов і давай вмовляти попа поховати за сто рублів.

— Що це ви, пане, кажете? — каже піп. — Де це так видано, щоб ховати собаку? Та це ж неможливо, це ж святе діло!

— Ну, хай уже двісті, — каже пан.

— Та що ви, пане? Роздумайтесь!

— Ну, хай уже буде триста.

Зрадів цьому піп, та й каже:

— Ну, вже гаразд, тільки тихо, без дзвонів.

Согласився пан і на це, подякував та й пішов собі. На другий день нарядили собаку, прийшов піп, зібралась півча, взяли охрести, все, як слід. Піп одправив молитву, як по помершому, та й понесли його до церкви. Піп іде попереду. Аж де не візьметься архірей. Здивувався архірей, думаючи, що ж воно вмер за багатир? От позвав він пана та й питає про похорон. А пан йому:

— То любима моя собака, отче!

— Де ж це так видано?! — аж крикнув архірей. — Позвати сюди священика!

Піп так і завмер, а все-таки пішов до архірея, підійшов і пан. От пан і каже:

— Звиняйте, отче, що не заплатив і вам, ну, хай буде попу триста, а вам двічі по триста.

Зрадів архірей та й каже:

— Я не за те, що хоронили, а за те, що не дзвонили.

ПРИСЛІВ'Я І ПРИКАЗКИ

Дивіться на нього сьогодні, бо завтра не дотовпитесь.

—

Розумний: по коліна в біблії.

—

Як спить, то не їсть, а як їсть, то не дрімає.

—

Немає гірше, як індик: одного мало, а двох не з'їси.

—

Не плач, небого, що йдеш за нього, хай плаче він, що бере лихо в дім.

—

На гривеник покупки, а на карбованець крику.

—

Під носом зійшло, а в голові не посіяно.

—

Як часто за шапку береться, то не скоро піде.

ХТО ЯК ЇСТЬ...

Колись одному мужикові треба було кудись поїхати чавункою. Поїхав він, але на якомусь вокзалі, де він пересідав на другий поїзд, захотілось йому попоїсти. Шукав, шукав місце коло столу — ледве знайшов, бо народу було сила.

Тільки почав там їсти, як тут де не візьмись якийсь вертлявий панок з склянкою чаю в руці. Став біля мужика, та й дивиться на нього, ніби каже: «А уступи-но, мужиче, місце для пана».

Але мужик був собі не з боязких — їсть, і ні гадки. Тоді панок і каже голосно, так, щоб мужик почув, до інших панків, що сиділи кругом:

— А скажіть-но, вельможні панове, яка різниця між мужиком і свинею? — І, сьорбаючи чай навстоячки, дивиться на мужика.

А мужик, не довго думаючи, та:

— Різниця є, пане!

— Яка?

— Та така, що мужик їсть сидячи, а свиня стоячи.

ХВОРИЙ

— Що це з тобою робиться? — каже батько своєму синові: — Чи у тебе лихоманка, чи що, що ти нічого і не їси? Чи їв ти сьогодні що?

— Ні, — каже син, — мати уранці дала окраєць хліба, та черствий, я хотів у відрі розмочити, так не вліз, так я і сухий згриз; більше не їв.

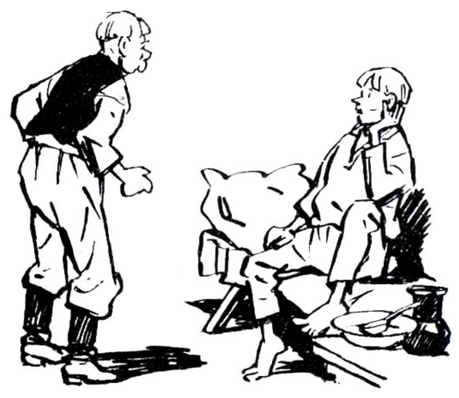

Мал. Л. КАПЛАНА

Людиноподібні мавпи і мавпоподібні люди.

БЕРЕЖІТЬ КАРТИНКУ!

Чотири роки будується клуб у Старосіллі (Іваничівський район, Волинської області). Чотири стіни вже змуровано, і, звичайно, витрачено не чотири карбованці, а на багато більше...

Коли фундамент закладався, вихвалялися керівники колгоспу:

— Це не клуб буде, а картинка!

І так воно й сталося. Клубу ще немає. Замість нього є ось така картинка.

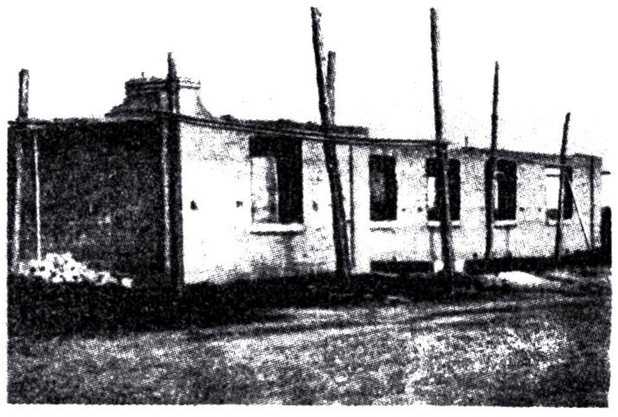

Надивляйтесь на цю картинку, товариші керівники Іваничівського району. У Старосіллі з будівництвом не квапляться. Може дійти до того, що від цих стін жодної цеглини не лишиться. Хто ж тоді повірить, що у вашому районі гарні клуби будуються?

чудеса в РЕШЕТІ

С П Р АВК А

Дана отделом по строительству в колхозах исполкома Новошепеличского районного Совета депутатов трудящихся в том, что процентное отношение стоимости ~~рабочей силы~~ рабочей силы гр. Попов Ивана Яковлевича размером

5.8 х 3,5 х 2

кровля соломенная, стены деревянные составляет 30-32 %

Зав. отделом по строительству в колхозах /ГОЛОВАШУ/

Завдяки т. Головашу, тепер ми знаємо, які розміри має гр. Попов і яка в нього «кровля». З довідки також видно, якого розміру досягла безвідповідальність заввідділом по будівництву в колгоспах Новошепелицького району, Київської області, і яка «стоимость» його підпису.

СПОДОБИВСЯ!

Рвався, рвався у «царство небесне» Пантелій Левкович Мороз та й доскочив. Став дяком у Мшанецькій церкві, Остропільського району, Хмельницької області.

Парафіяни як побачили його вперше на цій службі, то з несподіванки аж захрестилися. А невіруючі за боки взялися.

— Ти глянь, Пантелій висвятився!

Був колись Пантелій рядовим колгоспником і недругорядним ледарем. Одсипався на посту сторожа, пересиджував гарячу роботу в конторі колгоспу «Більшовик», та все йому не в лад ішлося. Воно б і їлося, і пилося (самогон), і спалося б нівроку, коли б же роботи не вимагали...

І таки доскочив свого Пантелій Левкович. Висвятився в дяки, одпустив борідку для побожності і тенорком у церкві співає.

І жилося б новоспеченому дякові як у бога за пазухою, коли б не проскурниця Одарка Лакей Вона весь час благовістила по селу, що Пантелій не годиться дякувати, бо не просихає від самогону, служить, мовляв, скляному богові.

А Пантелій Левкович прагнув тільки святості, силкувався жити тільки по писанію. Закропив якось душу свою «буряківкою» і згадав, що євангеліє велить: «Коли не будете, як діти, не ввійдете в царство небесне». Знайшов Пантелій Левкович і дітей — гралися шибеники на городі. Слуга божий до них, а вони врозтіч. Але сильно кортіло Морозові «увійти в царство небесне», і погнався він за хлопцем Тетяни Гнатюк... Хлоп'я з плачем кинулося до мами. До неї ж прибіг і слуга господній. І тут де не взявся сатана. Вложив він в уста Морозові такі слова, яких в жодному писанії не прочитаєш... (хіба що на паркані!). Осквернив він тими словами і матір, і сина, і двір, і вулицю, і людей, що збіглися на гвалт... І потрапив дяк Пантелій Левкович Мороз не в «царство небесне», а на відсидку до міліції.

Тепер щоранку святенник під наглядом міліції розрівнює дорогу, закопує ями. Привчається до роботи!

— Святий докопується до раю! — сміються перехожі.

— Сподобився постраждати за любов до бога! — хрестяться самогонниці.

Л. ОРЛОВСЬКИЙ.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Чи тобі нічого не відомо про катастрофу у місті Сталіно на вулиці Горького?

Що там сталося з будинком № 108?

Чи він провалився, чи на тому місці вулкан вибухнув?

До серпня 1957 року нам точно було відомо, що в тому будинку містилося відділення Держстатвидаву, бо ми туди торік у серпні переказали гроші на книги та бланки бухгалтерського обліку.

Але з того часу не знати, що сталося з будинком на вул. Горького, № 108. Ні на листи, ні на телеграми нам Держстатвидав не відповідає. Грошей не повертає. Бланків і книг не надсилає.

Не інакше, Перче, як лиха стихія поглинула відділення, а з ним і наші гроші.

ПРАВЛІННЯ КОЛГОСПУ ім. ШЕВЧЕНКА.

Н.-Псковський район,
Луганської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Знаєш, яка різниця між звичайним оратором і меліоратором?

Звичайні оратори ораторствують і — чого гріха таїти — часто воду у своїх промовах ллють... Меліоратори з Джанкойської і Херсонської контор «Меліоводбуд» теж люблять поговорити. А що вже воду лити — то це, прямо скажемо — їхня стихія. Коли вони укладали з нашим колгоспом ім. Сталіна договори на будівництво артезіанських колодязів, то в своїх обіцянках заливали нас потоками води. Та минуло вже кілька років, як вони пробурили свердловини, а води ми так і не бачили. Тимчасом за ту ніколи небачену воду уже сплачено з колгоспної каси понад 54 тисячі карбованців.

Як бачиш, Перче, між звичайними ораторами і меліораторами часом ніякої різниці не існує. І ті, і ті багато говорять, іноді навіть воду ллють, але вода ця — словесна. Полова, а не вода.

Т. БАБИЧ.

Н.-Сірогізький район,
Херсонської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Коли будеш у нас, у Любомльському районі, заглянь, будь ласка, і на міжрайбазу «Сільгосппостачу». Як туди потрапити, подумай сам, бо для нас це безнадійна справа.

Міжрайбаза «Сільгосппостачу» цілий рік потопає у такому багнищі, що до неї ніяким транспортом не під'їдеш. На складах цієї бази лежать сотні тонн міндобрив для колгоспів трьох сусідніх районів, але вивезти ці добрива — неможливо.

Просили колгоспники начальника станції Любомль, щоб дозволив перевантажити міндобрива прямо з вагонів — той і слухати про це не хоче. Благають директора пункту «Заготзерна», щоб той на якийсь час прийняв той цінний вантаж на свою колію, але ублагати не можуть. Молять керуючого обласною конторою «Сільгосппостачу», щоб той перевів Любомльську міжрайбазу на інше, більш доступне місце, але до нього молитви не доходять.

От і спробуй, Перче, дістатися до тієї міжрайбази!

Г. СИМОНОВСЬКИЙ,
головний агроном Головнянської МТС.
Волинська область.

Куточок 40°

Мал. О. САШКА.

На бюлетені.

ДБАЙЛИВЕЦЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

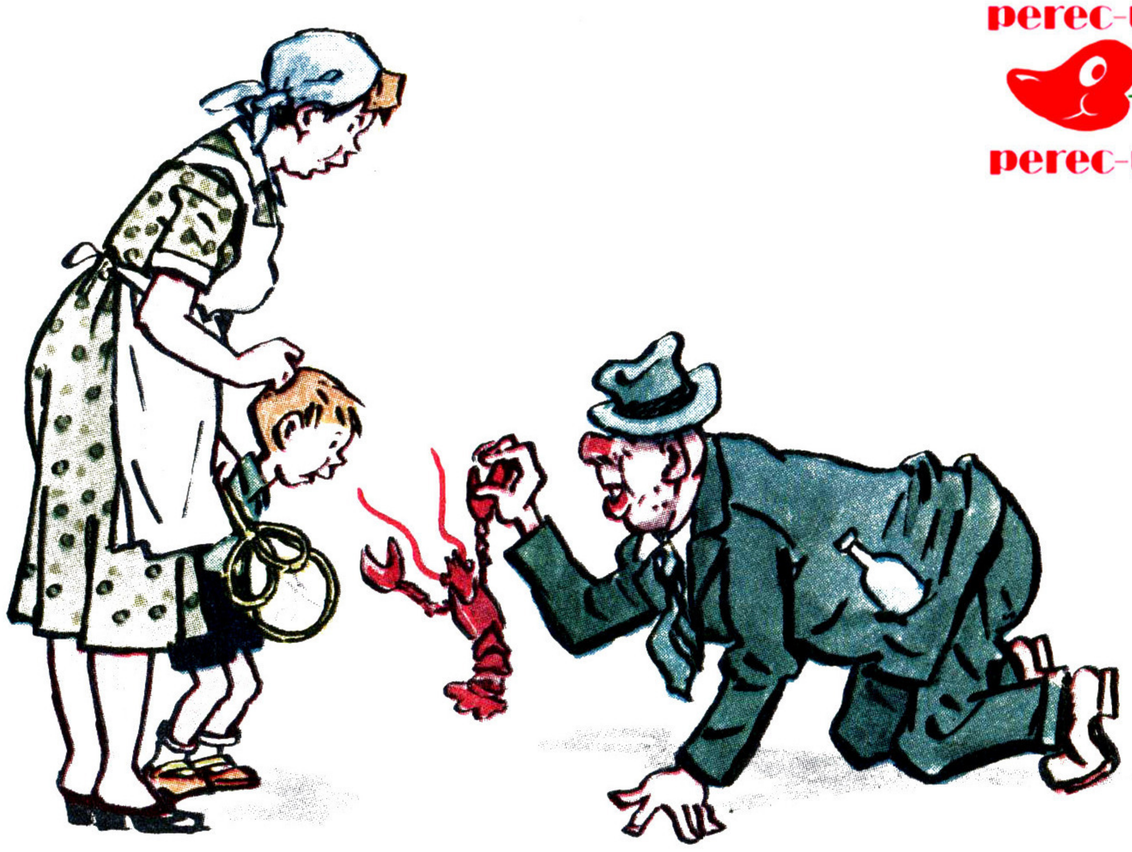

— А я вам рака приніс...

ДОПИВСЯ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Алло!.. Алло!..

perec-ua.

perec-ua.

На глухому місці

До Харкова — рукою подати:
лише двадцять п'ять кілометрів.
До залізниці — сто метрів.
Така географія селища Перше Травня.

Коли настає вечір, кругом горять вогні електричні.

А це селище повивається густою, як дьоготь, темрявою, серед якої немічно поблимують гасові лампи...

Повернувшись з роботи, жителі селища при тих лампах пишуть скарги у свою електрифіковану селищну Раду, у Харків, у «Харсільенерго»...

А звідти — ні одвіту, ні привіту...

Ніхто навіть не обіцяє електрифікувати селище, у якому давно поставлено стовпи електролінії, від якого до трансформаторної будки — лише триста метрів, навколо якого весело горять електричні вогні...

Отакі ще глухі місця бувають!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Запорізький вагоремонтний завод мав великі втрати від випуску бракованої продукції. Про це писалося в № 4 журналу.

Як повідомив редакцію завідуючий промисловим відділом Запорізького обкому партії т. Нечаєв, на заводі зараз здійснюється ряд організаційно-технічних заходів для поліпшення якості продукції. Директора заводу Кулигіна та начальника ливарного цеху Македонського з роботи знято.

★ У № 5 журналу було надруковано листа про аварійний стан мосту через р. Пляшівку (с. Острів, Козинського району).

Начальник Ровенського обласного управління автошосдору т. Соболєв повідомив, що на будівництво мосту через Пляшівку виділено 298 тисяч крб. Міст буде здано в експлуатацію 1 жовтня цього року.

★ У тому ж номері журналу було надруковано фейлетон «По ревізії» про те, що в працівників Сталінського обласного аптечного складу Рослан В. К. і Куліша Л. Ф. ревізією було виявлено великі нестачі і лишки матеріальних цінностей. Начальник Сталінського обласного аптекоуправління зняв шахраїв з роботи, але начальник головного аптечного управління т. Губський І. М. безпідставно наказав поновити їх.

Виконуючий обов'язки міністра охорони здоров'я УРСР т. Лаврик повідомив редакцію, що т. Губському І. М. зауважено за неправильне розпорядження про поновлення шахраїв на роботі. На заступника начальника головного аптекоуправління Родіну М. С. та головного бухгалтера Куприєнка Г. Л., що неправильно інформували т. Губського, накладено стягнення.

★ «А судді де?» — під такою назвою у «Перці» № 6 було надруковано фейлетона про те, що у Білій Церкві не борються з самогонниками.

Прокуратура Київської області повідомила редакцію, що народний суд м. Білої Церкви за самогоноваріння та продаж самогону засудив названих у фейлетоні осіб: Попову Г. З. до 1,5 року, Середу П. Г., Коменданта І. Д., Самозвана О. І. та Харкову А. С. до 1 року позбавлення волі.

★ У тому ж номері, в розділі «Виставка ширнетреба» було надруковано замітку «1001 день відкритих дверей» про те, що Київська мебльова фабрика ім. Боженка випускає браковані меблі.

Після виступу Перця замітку було обговорено на загальних цехових зборах робітників фабрики. Розроблено ряд конкретних заходів для поліпшення якості продукції.

★ Редакція одержала листа про те, що працівник Приморського райвідділу соціального забезпечення Федяшов Ф. М. зловживає своїм службовим становищем.

Як повідомила начальник слідчого відділу Кримської обласної прокуратури т. Чернова, факти, наведені у листі, ствердились. Федяшова Ф. М. засуджено до 2,5 року позбавлення волі.

НЕЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ

БАГАТОМІСЯЧНЕ ЗАТЕМНЕННЯ влаштував у райцентрі Козлові, Тернопільської області, завідуючий комбінатом комунальних підприємств т. Веринський, не забезпечивши нормальних умов для роботи електростанції.

НЕБУВАЛЕ ЯВИЩЕ. Недавно в селі Авратині, Базалійського району, Хмельницької області, колгоспники стали свідками рідкісного випадку: зранку на роботу вийшов голова сільради М. В. Безушко і аж до самого обіду перебував в абсолютно тверезому стані.

РІДКІСНИЙ ВИПАДОК ЗАТЕМНЕННЯ ПАМ'ЯТІ зареєстровано у Луганському облкомунгоспі. Включене у план на 1956 р. будівництво зливної каналізації та мережі водозливів по провулку ім. Губського (лист облкомунгоспу від 28. XII. 1955 р.) не починалося і в липні 1958 року.

ФОКУСИ НА ВОДІ показує мешканцям Московської, Північної, Сінної та Карла Лібкнехта вулиць Житомирський міськводоканал. Хоч гроші за воду від мешканців тих вулиць і надходять до каси водоканалу, — вода в колонки, як і раніш, не надходить.

УНІКАЛЬНА ЗНАХІДКА. Серед браку на Шполянській (Черкащина) мебльовій фабриці знайдено двотумбовий стіл. Всі його деталі доброякісні: кришки підходять до тумб, ящики легко висуваються й засуваються, дверці зачиняються й відчиняються, ключі підходять до замків і всі замки на місці. Дирекція фабрики й досі не вірить своїм очам.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 13 (384) (на украинском языке). Підписано до друку 27. VI. 1958 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк 2,05 друк. арк.

БФ 13251. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3499 Тираж 200.000 прим.

Відсканував Олександр Лебедєв
опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

ФАХІВЕЦЬ ПРИЇХАВ

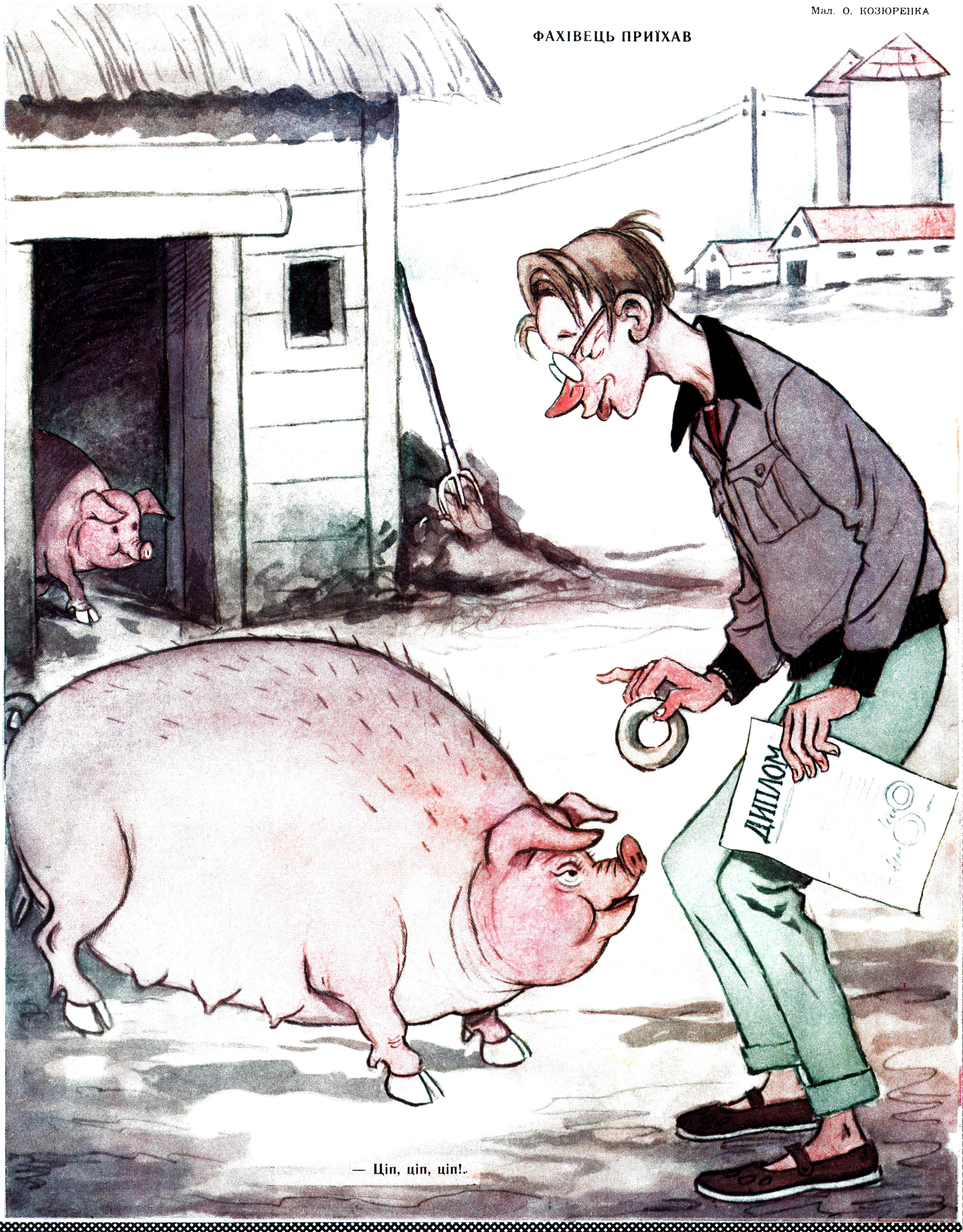

— Ціп, ціп, ціп!..